

LOTTE KOK

SKYDANCER

2018 Prometheus Amsterdam

* DAG ÉÉN *

Ik werd wakker en had daar direct spijt van.

Het belangrijkste wist ik nog niet eens: dat er, vanuit het niets, een meisje zou komen dat mijn leven linea recta naar de tering zou helpen. De rest was duidelijk.

‘Oscar, wakker worden!’ gilde mijn moeder, en toen, het onverbiddelijke, onontkomelijke noodlot: ‘Het is je verjaardag!’

Ik rolde me nog eens om. Drukte mijn neus in het dekbed. Ik kon me de laatste keer dat mijn lakens verschoond waren niet herinneren, sinds mijn achttiende moest ik dat zelf doen, dus bij nader inzien wist ik het exact. De geur onderstreepte die gedachte.

Het schijnt dus dat je per nacht een halve liter zweet verliest. Oud zweet stinkt het meest. Daarbij ben ik een zeer maatschappelijk verantwoorde, milieubewuste jongeman, dus douch ik zo min mogelijk om water te besparen. En zaad, hè. Dat wordt altijd een beetje hard als het opdroogt.

Mijn moeder stond inmiddels in de deuropening nogal ont-daan om zich heen te kijken. Ze kwam hier niet zo vaak. Mijn kamer was ’s zomers een hermetisch afgesloten hol: ramen gingen absoluut niet open, en om me nog meer af te sluiten van die vuur schietende bol aan de hemel hield ik graag de gordijnen dicht. In die eeuwige schemer was je kamer opruimen ook niet meer zo’n ding. Als mijn moeder zich al boven waagde, kon ze amper nog de berg aangekoekte was van mijn nachtkastje onderscheiden.

‘Oscar,’ zuchtte mama nog eens, waarna ze ademhaalde door haar mond, dan ruik je minder.

Ik deed alsof ik sliep.

‘Kom uit bed,’ hoorde ik, ‘kom op,’ en ik hield mijn adem in. Even bleef het stil. Het leek alsof ze weg zou gaan. Toen trof die kakkerlak harde maatregelen: van achter haar rug haalde ze de kartonnen Hallmark-kaart die mijn oom en tante me precies een jaar geleden hadden gestuurd. Pakte, zonder hem open te maken, een helft in elke hand. Wachtte even – stilte voor de storm. Haalde diep adem. Toen trok ze de kaart open en dat mechanische tyfusdeuntje penetreerde gelijk mijn hele kamer, het was niet zomaar een kaart met geluid, het was een minionkaart met geluid, *happy birthday, hehehe!*, van die geautotunede gecastreerde eekhoornstemmetjes en dat geremixt, door de kaart open en dicht te klappen: *haphappy birthday day birthday happy happy day birthday! HAPHAPPY BIRTHDAY DAY BIRTHDAY HAPPYHAPPY DAY BIRTHDAY HAPPY BIRTH HAP BIRTHDAY HAHAHAPPY!*

Ze had die kaart een heel jaar bewaard voor dit moment. Ik wist het.

Er zat niets anders op dan m’n bed uit te stormen, de kaart uit haar handen te rukken en me klaar te maken voor echt een superleuke blije kloteverjaardag.

Beneden wachtte mijn vader met een taart.

‘Zo, jongen.’ Hij wilde me omhelzen of kussen of zo, maar toen hij me rook bedacht hij zich op tijd.

‘Taart voor ontbijt!’ kirde mama en sneed de dik geglazuurde taart aan. Je kan niet vroeg genoeg beginnen met je gebit verpesten, vinden wij hier in Dingle, Idaho.

‘Goh,’ zei papa, die me nog steeds zwijgend opnam. ‘Twintig jaar alweer.’

Ik was me akelig bewust van mijn pyjamapak. De stof die

ooit blauw en nieuw, maar nu grijs en gerafeld was. Op mijn borst pronkte bewijs dat dit inderdaad de pyjama was die ik op mijn dertiende kreeg: je moest goed kijken, maar dan kon je de contouren van Ninja Turtles zien.

Ik ging snel zitten. Mama had een groot stuk voor me afgesneden.

‘Hoe voelt dat nou, om twintig te zijn?’ vroeg mijn vader.

Ik keek op om te antwoorden maar raakte afgeleid door zijn uitzonderlijk ongezonde hoofd. Zijn ruwe baard had kale plekken en wondjes: zijn huid was doorzichtig, de rimpels extra diep, de wallen onder zijn ogen marineblauw. Ik besloot hierbij dat als er nog een of andere onderhuidse kutopmerking werd gemaakt, ik alleen zwijgend naar mijn vaderlijke voorbeeldfiguur hoefde te kijken, en alles duidelijk zou moeten zijn.

‘Is het al tijd voor cadeautjes?’ vroeg mama.

Yes.

Zonder antwoord te geven schoof ze twee pakjes op tafel, toe maar, toe maar.

Het eerste pakje was van oom Bill en tante Kate. Let wel: het minionspuit. Geen hoge verwachtingen hebben.

Het was een plat en buigbaar pakje. Ik scheurde het open. Onderbroeken! Grijs! Een modemusthave! Wat ontzettend doordacht, origineel en trendy.

Het tweede was ook plat, maar hard en vierkant. ‘Van Nemo,’ aldus mama, wat de verwachtingen ietwat omhoog schroefde, want Nemo is niet veertig maar mijn leeftijd en hij heeft roodgeverfd haar dus dit moet de trendy-trend nog wel even voortzetten.

‘Hij komt niet langs vandaag, zei Debra,’ kletste mama nog wat voort. ‘Hij is vast druk aan het studeren. Hij wil naar Brown, hè? Iets met film studeren. Filmwetenschappen! Op de universiteit!’ Ze keek naar papa, die afwezig knikte. Toch knap dat ze dit nieuws zo achterlijk vaak kon herhalen, maar met zo’n overtui-

ging dat ze óf een steractrice was, óf dement.

Het was een cd. John Lennon, Plastic Ono Band. Best leuk.

Mijn moeder vond het fantastisch en wurmde het ding gelijk in de cd-speler. We luisterden er zwijgend naar.

Papa liep na anderhalf nummer weg. Zonder uitleg te geven. Ging hij plassen? Zichzelf van kant maken? Mama pakte mijn inmiddels lege bord. ‘Nog een stukje?’ vroeg ze, breed grijnzend.

Ik knikte.

Blij sneed ze nog een homp af. Mijn moeder bakt altijd de meest calorierijke creaties, omdat ten eerste alles in Dingle vet, gesuikerd en gefrituurd is en er dus niks anders verkrijgbaar is, en ten tweede omdat ik in die jaren zit dat je maag een eindeloze put is waarbij, zelfs als je 24 uur aan een infuus van Mountain Dew en gepureerde Snickers gaat liggen, je benen toch altijd satéprikkers blijven. Daarom is mijn moeder altijd gelukkig als ik voor een tweede portie ga. Vet! Meer vet! Misschien dat ik om die reden wel uit huis geplaatst kan worden, of op tv mag, als de hoofdpersoon van een TLC-documentaire, *Mijn moeder is een feeder*.

In de hoek van de kamer viel een plant op de grond. Papa stond ernaast, verdwaasd naar de losgeraakte aarde te kijken. ‘Sorry,’ zei hij naar mama.

Dit hele intermezzo was ongetwijfeld een afleidingsmanoeuvre. Papa droeg een grote zwarte kubus in zijn armen en ik had het echt wel gezien, hoor.

Papa mocht niet bewegen terwijl mama met een stoffer en blik om zijn voeten heen ging. Zijn armen begonnen te trillen; de kubus was zwaar.

Hij zag me kijken. ‘Je dacht toch niet dat wij je niks gingen geven?’ lachte hij. Ondertussen lekte er een groenig straaltje uit de kubus. Het begon hier te stinken, een beetje naar wc.

Papa schoof de kubus op tafel. Het zwart bleek een oude vuilniszak. Van dichtbij herkende ik de geur: vuil slootwater.

‘Trek maar stuk,’ zei papa, dus ik trok de zak open alsof het de zwarte blouse was van de vriendin die ik nooit heb gehad. Die metafoor maakte de deceptie nog groter. In plaats van tietten kreeg ik een aquarium. Een klein, vierkant, mossig aquarium.

Leuk zeg.

Vreemd genoeg leek papa ontzettend in zijn nopjes. Ook mama kwam achter me staan, met haar handen op de rug van mijn stoel. ‘Gaaf hè, Oscar?’ zeiden ze in koor. ‘Gaaf hè?’

Ik leunde naar voren. Tuurde in mijn natte kubus.

Dit is wat ik zag. Kleine grijze steentjes op de grond. Een grote plant met ontbindende groene takjes die door het hele water dreven. Een grote, bonkige schelp: een mossel?

‘Ja ja,’ zei papa, die me zag kijken. ‘Da’s een levende mossel!’ Hij hurkte ondertussen naast me neer. ‘Zie je hem wel?’

Ja ja, jezus, natuurlijk zie ik dat onding. De mossel lag pontificaal in het midden van het aquarium. En daar heb je dan twintig jaar voor geleefd.

Maar mijn vader wees naar iets anders. In de hoek, achter de plant, lag nog wat. Iets grijs.

Ik leunde nog verder naar voren. Drukte mijn neus tegen het glas.

Het iets had pootjes met teentjes en een staart.

Wat. De fáck. Was dat?

‘Weet je wat dat is?’ vroeg mijn vader, zijn ziekenhuisgezicht nu stralend van plezier.

Ik schudde nee.

‘Een axolotl!’ Papa gooide blij zijn handen in de lucht, alsof hij niet zojuist een compleet onbekende term noemde.

‘Een wat?’ vroeg mama.

‘Een axolotl,’ herhaalde papa, die nu bij me neer knielde en het aquarium zo omschoof dat we het beest iets beter konden bekijken. Het iets had een lijfje, voorpootjes met vingers en een heel vreemde kop. Snavelachtig, met blauwe ogen en rode ten-

takels aan zijn hoofd, als een soort kapseltje.

Ik maakte oogcontact. De axolotl wapperde met zijn tentakels.

Als het over planten of dieren ging leefde papa altijd op, en ook nu leken de lichtjes in zijn ogen weer te blinken. ‘Axolotls komen uit Mexico, oorspronkelijk,’ ratelde hij, ‘het is een soort van salamander.’

‘O?’ deed mijn moeder.

‘Ja ja,’ deed mijn vader terug, ‘een salamander, al noemen ze hem ook wel eens wandelvis omdat hij met zijn beentjes vaak over de bodem gaat wandelen. Maar hij kan ook zwemmen, daar heeft hij zijn staart voor. Maar meestal ligt hij gewoon stil hoor, haha. Axolotls liggen de grootste tijd gewoon voor pampus voor zich uit te staren. Maar weten jullie wat nou zo fascinerend is?’

Mama en ik keken hem aan, nou, vertel.

Op de achtergrond mompelde John Lennon: ‘O.K.? Yeah,’ en begon te tokkelen.

‘De axolotl groeit nooit op!’ Papa was echt enthousiast. ‘Hij blijft altijd in zijn larvestaat, hij wordt nooit volwassen. Hij kan wel paren en zo, natuurlijk, dus eigenlijk is hij meer een permanente puber. Ha! Bijzonder hè?’

‘Ja,’ glimlachte mama. ‘En hoe noemen we hem?’

Eh, pardon, wilde ik zeggen, ‘we’? Is dit niet mijn Mexicaanse wandelvis?

‘Nou, dat lijkt me duidelijk,’ zei papa content. Hij wachtte tot mama en ik hem vragend aankeken. Hij wees naar het beest en riep: ‘Dit is Oscar! Hahaha!’

O.

Eeuwige puber. Ligt hele dagen voor pampus een beetje voor zich uit te staren. Juist ja.

Mama lachte ook niet; de lichtjes in papa’s ogen knipten weer uit.

Grappen die zo dicht bij de waarheid liggen zijn nooit grappig.

Zwijgend keken we naar Oscar de Axolotl, die inderdaad nog geen vin had verroerd.

De enige die wat durfde te zeggen was John Lennon, die alles net nog een beetje pijnlijker maakte.

'Look at me,' zong hij, de rat, *'who am I supposed to be? Who am I supposed to be?'*

Ik had verwacht dat we nu onze dagelijkse bezigheden weer zouden voortzetten. Oscar terug naar zijn donkere grot, om de rest van de dag doelloos computeren af te wisselen met naar het plafond staren en navelpluis kweken. Papa terug naar zijn kuiltje in de bank. Starend naar de muur, de tuin of het plafond. Mama, het enige proactieve deel van de familie-Fischer, terug naar rondrennen door het huis, in een walm van Swiffers, luchtverfrissers en nog af te likken deegspatels. Sinds een paar weken is ze aan het diamond painten. Het plakken van nepdiamantjes op de aangekruiste plek, ze doet het elke avond noest, met een puntje tong uit haar mond aan de keukentafel. Ze zegt dat het ontstrest. Ons huis hangt inmiddels vol met diamanten boeddha's, tijgers en zielig kijkende kittens, zoveel dat het alle resultaten van voorgaande hobby's overschaduwet, alle mandala's, geborduurde zakdoeken en 3D-kaarten.

Mijn vader en moeder deden altijd dingen als een goed geolied team. In hun vrije tijd keken we met z'n drieën films, gingen we wandelen of spelletjes doen. Sinds papa thuis zit doet mama alles zelf, en bestaat die vrije tijd niet meer, is ze permanent aan het rondfladderen. Als je jezelf maar voldoende afleidt hoef je niet te zien wat er om je heen gebeurt. Of wat er niet gebeurt.

Maar axolotl Oscar zou niet langer hele dagen voor pampus liggen. Na het ontbijt stond ik op om terug te gaan naar mijn

kamer, maar dat kon niet, want er was nóg een verrassing. Mijn ouders hadden iets leuks voor me geregeld. Een sollicitatiegesprek. Bij de snackbar tegenover ons huis. Gááf.

De snackbar heette Bens Hoekje en was een van de zeker tien frituurtenten in Dingle. Op 75 inwoners.

Dingle heeft van alles of te veel, of te weinig. We hebben bijvoorbeeld niet zo veel inwoners, maar wel heel veel lichaamsvet. Dit heeft meerdere oorzaken.

Ten eerste hebben we hier in Dingle te veel zon. De zomers zijn hier echt ongekend warm: vanaf begin mei tot zeker eind september is het buiten echt niet te harden zo heet, zo allemachtig verstikkend heet dat je eigenlijk niks anders kan dan thuis Netflixen met je reet ín de airco. Het kleine beetje energie dat men dan nog heeft wordt louter gebruikt voor nuttige zaken, zoals jezelf in leven houden, met eten natuurlijk, heel veel eten. Dingles etensmotto: snel, makkelijk, lekker. Publiekslievelingen hier zijn bijvoorbeeld Doritos, kaasballetjes, Pop Tarts, ijs, Twinkies, magnetronafbakdonuts en op gezonde dagen Lucky Charms want daar komt zuivel bij kijken. Jij denkt: al dat spul is toch geen volwaardige maaltijd? Je hebt deels gelijk. Alles kan een volwaardige maaltijd zijn, als je er maar genoeg van eet, en dat kunnen ze hier. Maar groter geschut is natuurlijk altijd welkom. Daarom zijn ze in Dingle gék op fastfood. Alle vriezers liggen vol bevroren snacks: patat, kipnuggets, loempia's, mixsticks, hot pockets, hotdogs, corn dogs, gehaktballetjes, pizza, spareribs, ijssandwiches, wafels, halve varkens en chicken wings. In alle aanrechten zit een ingebouwde frituur, of twee, da's handig. Ondanks het feit dat je al snapt dat men hier niet omkomt van de scheurbuik met zo veel variatie, staan alle koelkasten ook vol met alle denkbare sauzen, en die kunnen naar gelieve ook in honderden verschillende combinaties gemixt en gematcht worden.

Maar voordat je het vet hebt laten pruttelen en je snackjes

en friet uit de dozen in je vriezer hebt gehaald, ben je toch wel weer even verder, zeker een halve aflevering *Teen Wolf*. Dat kan sneller. Door te bestellen, bijvoorbeeld.

Daarom zijn er te veel snackbars. Zo veel dat er alleen maar snackbars zijn, alle overige winkels zijn verdrongen, maar door met elkaar te concurreren zijn ze genoodzaakt zichzelf te onderscheiden. Er is een snackbar annex supermarkt, een snackbar annex kapper, een snackbar annex advocatenkantoor, et cetera, en Bens Hoekje was een snackbar annex wasserette.

Verder is er in Dingle gebrek aan alles. Er is maar één lantaarnpaal, één prullenbak, geen stembus, geen postbus, geen bushalte. Geen intellect, iedereen baseert hier zijn kennis op E!, MTV en de berichten van gekke Johnnie op Facebook. Geen kunst, want te moeilijk, geen humor, want te slecht. Geen seks, seks vereist inspanning, masturberen is makkelijker. Leven, daarvoor moet je van de bank af.

Bens Hoekje was een rare naam. Niet alleen had de snackbar links een rijtjeshuis en rechts een rijtjeshuis, de eigenaar heette bovendien Ronnie.

Ronnie was binnen. 'Zie je dat vet?' zei hij en duwde mijn neus in een pan goor vet met stukjes. 'Da's dus puur goud.'

Hij keek me een paar tellen quasiserieus aan, tot zijn mondhoek begon te trillen en een bulderlach volgde. 'Je trapte erin, hè. Nee jongen, ik heb goede zaken gedaan hier. Het is hard werken, natuurlijk, maar de snackjes gaan hier als raketten. Piew, piew!'

Nu ging hij met vervroegd pensioen. Allereerst op cruise. 'All-in,' zei hij, en lachte. Een rotte mayonaisalucht dreef me tegemoet. 'Lekker hoor. Beentjes in de lucht, cocktailtjes, lekkere bootwijven, of hoe heet dat, stewardessen.'

Hij keek op zijn horloge. 'Mijn taxi komt zo. Maar jij red je wel hier, toch?'

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Ik was hier nauwelijks drie minuten en in die drie minuten waren er louter frituurgoud en bootwijfjes.

‘Ja joh,’ beantwoordde hij mijn blik, immer grijnzend. ‘Je bent wel aangenomen, hoor. Niet veel animo hier, en iemand hier moet toch die beestjes bakken. Die wasmachines wijzen zichzelf: gooi er een muntje in en ze gaan draaien. En je weet wel hoe je moet frituren, toch?’

Ik deed mijn mond open om wat te zeggen. ‘Mooi,’ zei Ronnie, en pakte zijn koffer. Hij waggelde naar een deur waar met zwarte stift PRIVÉ op was geklad, trok ’m open, brulde: ‘Barry!’

Terwijl er vervolgens een zeeleeuw van de trap af donderde, keek ik de ruimte rond. Witte tegels op de muren, vaalbruine op de grond. Rode imitatieleren banken en krukken: witte tafeltjes met op elk een bus servetten en grote knijpflessen met ketchup en mosterd. Voor de ramen hingen neonletters en de contouren van snackjes in felroze, blauw en groen. In de ene hoek stond een stoffige jukebox een beetje te staan, in de andere een rijtje grote, grijze wasmachines met ronde ramen van een meter doorsnee.

Barry viel uit de deur. Een kleine jongen, zo’n één meter vijfenvijftig lang, één meter vijfenvijftig breed. Net als zijn vader had hij maisgeel haar en een roodverbrande huid, Ronnie vol rimpels en zonnevlekjes, Barry vol witkoppige puisten.

‘Ik ga, Bar,’ zei Ronnie, zijn koffer stevig in de hand.

Barry keek volledig neutraal. ‘Yo.’

De taxi kwam voorrijden en Ronnie stapte breed grijnzend in. De koffer probeerde hij mee de achterbank op te trekken. Hij trok net zo lang aan het ding tot je diepe krassen in de lak van het portier kon horen ontstaan en de taxichauffeur de koffer boos uit Ronnies handen griste.

In de deuropening keken we hem na. Ronnie zwaaide uitzinnig door het achterraampje.

Zwijgend zagen we hem Dingle uit rijden.

‘Die komt nooit meer terug,’ zei Barry monotoon. ‘Ik zeg het je.’

Nou. Dat was het dan. Ik had verwacht dat mijn eerste stappen op de arbeidsmarkt moeizamer zouden gaan. Op zich kon ik dingen in het frituurmandje leggen en op de knop drukken, dus misschien was dit níet gedoemd te mislukken. Hier in Dingle waren de mensen toch niet zo kritisch. Alles is lekker met mayonaise erop.

Met het verdwijnen van de taxi was het enige geluid nog het debuutalbum van Katy Perry, dat zachtjes op repeat door de luidspreker in het midden van het plein kwam (‘Goed voor de ambiance!’ had de burgemeester geroepen, drie jaar terug, toen hij de tweedehands luidspreker vol trots presenteerde, nadat was gebleken dat hij al decennia belastinggeld witwaste en zo weer quitte probeerde te staan), en Barry’s raspande ademhaling.

Ik stak een sigaret op.

‘Rook je?’ vroeg Barry verbaasd.

Ja, wilde ik zeggen. Sinds vandaag. Sterker nog, dit is mijn allereerste sigaret ooit, dus Barry, geniet van dit historische moment, en ik ga heel hard mijn best doen niet mijn longen op straat te rochelen, maar gewoon heel nonchalant aan dit ding te zuigen alsof ik met een pakje Marlboro uit mijn moeders vagina kwam. Waarom ik rook, Barry? Er is hier toch niet bepaald groepsdruk, niet echt een drukkend sociaal regime omdat er überhaupt geen enkele vorm van sociaal leven is hier? Nou, Barry. Met elke verjaardag val ik in een existentiële crisis, en elk jaar wordt-ie nét een beetje sterker. Dit jaar is het ronduit miserabel. Het is nu al zo’n historische, grandioze kutdag dat ik heb besloten dat elk middel om andere verjaardagen in de toekomst te limiteren, zeer welkom is. Het leven is kut, Barry, en dat kan je wel proberen te maskeren door taart te eten en dronken te

worden, maar dat verandert helemaal, helemaal niks.

Dat alles wilde ik zeggen maar het kon niet, want, hou je vast, er gebeurde iets in Dingle.

Er reed een vrachtwagen de straat binnen. Niet zo gek, iemand moet die snackjes brengen, zou je denken. De achteruitrijpiepjes lokten iedereen naar hun raam. Op het moment dat de wagen stilstond gluurde heel Dingle door het raam en spannen hun oogleden aan (te lui voor de opticien) om te kijken wat voor lekkere lading vreten nu weer binnenreed.

Het wás geen lekkere lading vreten.

Het was een verhuishwagen.

Jij denkt nu: jesus, anticlimax, maar laat me dit uitleggen. De laatste keer dat er iemand naar Dingle verhuisde was in de tijd van de Grieken en de Romeinen. Dit is een incestdorp. Nieuw bloed: wow.

Ik keek naast me: Barry's puisten waren geknapt van verbaazing.

'Fuck,' fluisterde hij, zijn ogen immer gefixeerd op de wagen.

Iedereen kwam van de bank. Heel Dingle stond op, kwam uit zijn comfortabele kuiltje en liep naar het raam. Alle snackbarhouders annex overig hielden op met frituren en drukten hun neus tegen het glas van de voorruit. De burgemeester, altijd druk met burgemeesterszaken (porno kijken in zo'n positie dat hij denkt dat wij het niet kunnen zien), keek ademloos toe.

Allereerst kwam de bestuurder uit de wagen, een verhuizer. Hij gooidde de achterklep open en onthulde een tetris aan meubels. Er stapte een vrouw uit, ik zou zeggen: midden veertig, in bloemetjeskimono en roze slippers. Ze schonk geen aandacht aan alle starende Dingleaars.

De verhuizer laadde de meubels uit. De vrouw porde met een sleutel in het slot van een al tijden leegstaand huis en verdween naar binnen.

Het portier ging nogmaals open.

Vanaf dit punt kon je een nugget horen vallen, Dingle was muis-, muisstil.

Er gleed een meisje uit de wagen. Onberispelijk witte gympen eerst. Toen de rest. De onderkant van haar gele jurk bleef net iets langer dan zedelijk is aan de rijdersstoel plakken. Haar neus kwam als laatste.

Toen ze oog in oog stond met heel Dingle, glimlachte ze.

En ze benam ons de fucking adem.

Ik zweer het je, iedereen werd gek toen ze haar zagen, je gelooft het niet omdat je haar niet hebt gezien. Ik kan haar ook nooit toereikend beschrijven want ik ben verdomme geen dichter, maar voor *the sake of* de geloofwaardigheid van dit rapport ga ik m'n best doen.

Dit meisje was alles wat Dingle niet was.

Haar lijf was rank en slank, als een danseres, maar ze was geen platte plank, absoluut niet. Elke gram vlees die ze had zat op precies de juiste plek. Het was bizar, hoe haar hals zo smal was, haar sleutelbenen obscene dun, priemend door haar huid, zó dun dat je haar tijdens een feest in een hoekje zou kunnen zetten en nacho's in haar ene sleutelbeen zou kunnen bewaren, en de dip in de andere. Haar taille suggereerde haast een korset. Al dat uitgespaarde vet kwam terug in de meest volmaakte, ronde borsten die je ooit had gezien. Dit meisje welfde, was gemaakt van heuvels, haar kuiten, haar polsen, haar jurk suggereerde compacte maar perfect ronde billen, de glimp van haar heupen die de rijdersstoel suggereerde waren die heupen waar je zonder het te weten over kwijlde tijdens je eerste natte droom.

Haar huid was licht en compleet egaal. Nergens wekte die roomwitte huid ook maar een spoortje zon, ook maar een spoortje niet-wit, behalve dan haar jukbenen, die bloosden, in een rozige tint, en haar lippen, roze en glanzend als een tom-pouce. Haar haar sluike en donker, tot ruim onder haar schouderbladen.

Haar glimlach maakte het duidelijk.

Dit was onbetwist het aller-, allermooiste meisje dat je ooit had gezien.

Ze gunde ons slechts een paar seconden totdat ze in haar nieuwe huis verdween.

Net zo lang voor mij om te weten waar ik aan toe was.

Dit was een meisje om héél ver bij uit de buurt te blijven.

‘Jesus Christus in een fucking kribbe!’ riep Nemo, die de tien meter van zijn huis naar de snackbar dravend aflegde. ‘Wie de fáck is dat?’

Dat Nemo, onze Nemo, onze hij-wil-naar-de-universiteit-hè?-Nemo, de hyperintelligente ambitieuze bewonderenswaardige super-Nemo, nu dermate in paniek was, bevestigde de algehele ernst van de situatie.

Dingle kermde nu hardop. ‘Shííit man,’ zei Barry naast me, wat overal weerkaatste, iedereen zei shííit man, shííit, wie de fáck is dát?

De bestuurder van de verhuishwagen kroop weer de cabine in, en al piepend trok de wagen op. Iedereen keek hem na en zodra het ding uit het zicht was, kwam er naast verbale ook fysieke hysterie. Iedereen stond op straat. Het was behoorlijk fenomenaal. Tegenover ons stonden mijn ouders geagiteerd te praten met de ouders van Nemo, Loïs en Destiny, het was niet lang zoeken naar Loïs en Destiny zelf, plus de overige, spaarzame jongeren, die voor de eerste keer sinds jaren weer naast hun lievelingsprullenbak stonden. Ze stonden niet zoals ze normaal graag stonden (cool, beetje hangen, je weet), maar keken als geëlektrocuteerd naar het nu weer bewoonde huis. Dingles bejaarden hadden zich verzameld in een kringetje scootmobiels, een bijna intimiderend leger zo, ware het niet dat de meeste al zo hevig aan het dementeren waren dat het gesprek hopte van het meisje naar Pearl Harbor naar Swiftie de hond die al een tijd

kwijt was, en dat Agatha, die nog 3,2 procent zicht had, het hele gesprek bemoedigend een lantaarnpaal toegeknikt had.

Niemand had dit verwacht. Werkelijk geen enkele Dingleaar had in zijn wildste fantasieën zich überhaupt nieuwe bewoners kunnen voorstellen, laat staan deze. Waarom verhuist iemand naar Dingle? Waarom verhuist zij naar Dingle? Het was werkelijk een kakofonie aan wie-de-facks, waarom-de-facks, en-nu-de-facks. Afgewisseld door afwezig staren in de verte, want laten we wel wezen, iedereen kon moeilijk zijn gedachten bij het gesprek houden omdat iedereen mentale tripjes naar twee minuten geleden maakte en dan een beetje moeilijk gingen staan om hun erecties te verbergen.

Barry nam die moeite niet.

‘Shííft man,’ zei hij nog eens, wijdbeens. ‘Wát een geil meisje.’

‘Maar écht,’ beaamde Nemo. Hij zakte neer in het portiek van de snackbar; wij volgden.

‘En zij wóónt nu hier?’

‘Blijkbaar.’ Barry wreef over zijn neus.

‘Shííft.’

Ik keek naar mijn onaangeraakte sigaret. Hij was niet zo sigaretterig meer, nu. Helemaal afgebrand, een soort labiele, half ingestorte toren van as.

‘Wow, rook je?’ vroeg Nemo.

Ik knikte.

‘Ah,’ zei hij toen, zuchtte begrijpend. ‘Je bent jarig.’

Hij kende me nog steeds te goed.

Ik wachtte op zijn felicitatie maar die kwam niet.

De nasleep van het incident toonde gelijkenissen met een natuurramp of terroristische aanslag. Algehele verslagenheid, verbazing, wanhoop, opwinding. Maar er waren geen sirenes, geen M.E. Wel een burgemeester die met veel poeha uit zijn huis kwam.